

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!

SPERANȚA

Martie 2021, Anul 8 - Nr. 84

Mielul lui

DUMNEZEU

David Nicola

NECAZURILE MELE...

necazurile apostolului Pavel

Daniel Brânzei

Moștenirea creștină

Gelu Bondor

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangheliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Căiță-Mândră, Prima Biserică Baptistă 0478472966
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00 + cheltuieli de transport.
CONT: Romanian Speranta Association Inc.
National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; Ph. 0423659724, email: sperantaaus@gmail.com

Ziua Australiei - 26 Ianuarie 2021

Margaret Court, a primit anul acesta cel mai înalt titlu onorific în Australia - „Companion to the Order of Australia”.

Ea a fost aspru criticată pentru poziția pe care o are referitor la căsătoria între persoane de același sex și, în general, la comunitatea LGBTQ.

„În ultimii 30 de ani eu sunt o slujitoare a Evangheliei și spun întotdeauna ceea ce spune Biblia. Iubesc oamenii indiferent de condiția lor, dar trebuie să spun adevărul Bibliei:”, a declarat Margaret Court pentru 3AW.

26 Ianuarie 2021, ZIUA AUSTRALIEI - un grup de copii de la Prima Biserică Baptistă Română din Australia, împreună cu păstorul Teofil Ciortuz, se roagă pentru Australia.

DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE AUSTRALIA!

CRED ÎN DUMNEZEU - ȘI DRAGOSTEA NU ARE NEVOIE DE DEMONSTRAȚII

Ioan Ciobotă - RVE Timișoara

Dumnezeu

este

Dragoste

Dumnezeu nu are nevoie de argumente ca să-Și demonstreze existența Sa în fața muritorilor. Dar totuși se coboară din când în când la nivelul lor.

Profesorul Peter Stone dădea un exemplu, pe care îl voi adapta:

Gândește-te că acoperi toată suprafața României cu monede, într-un strat gros de 1,8 metri, cam cât un om mai înalt. Pe câmpii, prin văi, pe vârfurile munților, peste tot acoperi cu acest strat de monede. Dintre toate aceste monede, una este de argint.

Le amesteci pe toate, apoi îi spui prietenului tău: „Plimbă-te în toată România, peste acest strat de monede, unde vrei tu și cât vrei tu. Apoi sapă între monede la ce adâncime vrei tu, bagă mâna și îți garantez 100% că vei găsi EXACT moneda de argint”. Probabilitatea ca să se întâmple acest lucru este incredibil de mică, matematic vorbind.

Despre Domnul Isus Cristos s-au făcut peste 300 de profeții doar în Vechiul Testament. Probabilitatea ca doar 8 dintre aceste profeții să se împlinească într-o singură Persoană, în Domnul Isus, este cam echivalentă cu exemplul cu moneda de argint. Este o probabilitate extraordinar de mică. Și totuși, nu doar 8, ci toate profețiile s-au împlinit și se împlinesc cu precizie matematică.

Cred în Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul !
El știe trecutul, prezentul și viitorul.

„Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4:13).

Dumnezeu spune despre Sine Însuși:

„Eu Sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă,

și în afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.

Cine a făcut proorocii ca Mine (să spună și să-Mi dovedească!),

de când am făcut pe oameni din vremurile străvechi?

Să vestească viitorul și ce are să se întâmple!

...

Este oare un alt Dumnezeu în afară de Mine?

Nu este altă Stâncă, nu cunosc alta!

...

Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul,

Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine” (Isaia 44:6-8).

Însă dincolo de orice demonstrație rece din matematică, biologie, anatomie, istorie, sociologie, din studierea Universului sau din orice alt domeniu - și sunt enorm de multe astfel de demonstrații - eu CRED ÎN DUMNEZEU pentru că El m-a iubit mai întâi și L-a dat pe Fiul Său - Isus Cristos - ca jertfă pentru păcatele mele.

Îl iubesc pe Domnul din toată inima!

Și dragostea nu are nevoie de demonstrații.

Păstor David Nicola

Fiecare pagină a Noului Testament este plină de prezența Domnului Isus și parfumată cu iubirea Sa pentru oameni. Tot ce a fost scris are menirea să-i conducă pe oameni spre Cristos și să-i determine să ia o atitudine față de El. După ce citești Noul Testament, nu mai poți fi neutru față de El. Ori treci de partea Lui, ori rămâi de partea lumii fără El și în păcatele tale.

În Biblie, Domnul Isus are diferite nume, care arată câte ceva din bogăția duhovnicească ce există în El. El este numit Isus, Emanuel, Mirele, Domnul, dar prin excelență apostolul Ioan Îl numește Mielul lui Dumnezeu. În cartea Apocalipsa, El este numit de 28 de ori Mielul lui Dumnezeu. Locurile pe unde a trecut Domnul Isus au devenit de neuitat pentru urmașii Lui. Mulți oameni neprihăniți, din dragoste pentru Domnul lor, au vrut să meargă în aceleași locuri unde a fost și El.

Apostolul Ioan ne spune ce s-a petrecut în Betabara, dincolo de Iordan, când Ioan Botezătorul L-a prezentat pe Mielul lui Dumnezeu, el L-a urmat atunci și a rămas cu Domnul Isus pentru totdeauna. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l știm despre Domnul Isus, este faptul că El a murit ca un Miel nevinovat, ca păcătoșii să poată fi iertați. Ioan Botezătorul este primul om care L-a prezentat pe Domnul Isus ca Mielul lui Dumnezeu, și apostolul Ioan n-a uitat acest lucru niciodată.

MIELUL LUI DUMNEZEU ÎN VECHIUL TESTAMENT

Toate jertfele din Vechiul Testament vor să ne spună că există iertare pentru omul păcătos, dacă moare cineva în locul lui. Omul păcătos poate fi înlocuit în moarte de o ființă nevinovată, pentru a se satisface dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu.

Miel înlocuitor (Geneza 22:1-18)

„Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Avraam, a zis: „Tată!” „Ce este, fiule?” i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?” (Gen 22:7).

Aceasta este și întrebarea Vechiului Testament. Pe altarul lui Dumnezeu din Cortul Întâlnirii și din Templu, s-au adus mulți miei ca jertfă, dar unde este Mielul desăvârșit care să mântuiască în mod desăvârșit? Răspunsul corect la această întrebare îl avem numai în Noul Testament. Avraam n-a știut cum se va termina încercarea lui, el credea că Dumnezeu îl poate învia și din morți pe Isaac, dacă vrea. Dar răspunsul lui Avraam a fost corect, Dumnezeu însuși va purta de grijă. Avraam a spus atunci un mare adevăr. Cu adevărat Dumnezeu a purtat de grijă atunci și va purta întotdeauna, iar la împlinirea vremii El îl va arăta pe Mielul Lui. Avraam a experimentat ceea ce a afirmat, că însuși Dumnezeu i-a purtat de grijă. Un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș l-a înlocuit pe Isaac în moarte.

De pe Muntele Moria, Avraam a privit înainte spre muntele Calvarului, cu credință și nădejde. Domnul Isus le-a spus iudeilor: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56).

Miel ocrotitor (Exodul 12:1-36)

Vorbiți întregii adunări a lui Israel, și spuneți-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă” (Exod 12:3).

Câteva secole după Avraam, pe când poporul Israel era în Egipt, s-a împlinit vremea pentru eliberarea lor. Mielul joacă un rol esențial. De el este legată viața lor, și acest lucru trebuia sărbătorit în fiecare an, pentru a nu se uita de eliberarea lor. Nimic altceva nu putea să le ofere siguranță în noaptea aceea memorabilă, decât mielul care a fost jertfit și-L prefigura pe Mielul lui Dumnezeu, care prin sângele Său sfânt ne va aduce eliberare din robia păcatului.

Să fim și noi în așteptare, gata de plecare împreună cu Domnul nostru spre Canaanul ceresc.

Mielul jertfit (Isaia 53:7)

„Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura” (Isaia 53:7).

Profetul Isaia poate fi socotit evanghelistul Vechiului Testament, pentru că el ne dă cele mai multe informații despre Robul lui Dumnezeu – Mesia care va veni. El ne spune cine va fi mama Lui, cum va fi caracterul Lui, care va fi lucrarea pe care o va face, iar în capitolul 53 spune că Mesia – Robul lui Dumnezeu va fi ca un miel pe care-l duci la măcelărie. El își va da viața pentru păcatele oamenilor, pentru că așa a rânduit Dumnezeu, ca prin rănile Lui, noi să fim tămăduiți. Prin jertfa Sa, Mielul lui Dumnezeu va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și El va fi singura șansă a oamenilor ca să fie îndreptățiți în fața lui Dumnezeu.

(continuare la pag. 15)

BIBLIA

Petru Dugulescu

*Din mii și miliarde de volume,
Din tot ce oamenii au scris cândva,
Mai scumpă decât orișice pe lume,
E cartea vieții, sfântă Biblia.*

*Ea nu-i o carte ca și celelalte,
Ea e cuvântul Celui veșnic Sfânt,
E taina cerurilor preaînalte,
Ce a lăsat-o Domnul pe pământ.*

*Prin ea cunoaștem azi pe Creatorul,
Prin ea cunoaștem tot ce a făcut,
În ea se oglindește viitorul,
Și sutele de veacuri ce-au trecut.*

*Prin ea vorbește Domnul omenirii,
Și-i spune să se-ntoarcă din păcat,
Din ea țâșnesc izvoarele iubirii,
Și sângele ce ne-a răscumpărat.*

*Și Cartea asta plină de-ndurare,
Îmi spune mie că sunt păcătos,
Că eu eram sortit pentru pierzare,
Însă, în locul meu, muri Cristos.*

*O, câtă pace, câtă fericire,
În cartea asta sfântă am găsit!
Oceane, mări și fluvii de iubire,
În sufletul meu gol au năvălit.*

*Viața mi-a umplut-o de lumină,
Și-n pieptul meu, un cer întreg a pus.
M-am ridicat din pulbere și tină,
Și mi-a-ndreptat privirea spre Isus.*

*Mi-a dat putere să iau crucea-n spate,
Mi-a dat ce alte cărți nu pot să dea,
Belșug de pace și de bunătate,
Am câștigat, citind mereu în ea.*

*O, Carte sfântă, Biblie divină,
Te-oi adora și te-oi iubi mereu,
Pe calea-ngustă tu îmi ești lumină,
Și pașii mi-i îndrepti spre Dumnezeu.*

*Prin cartea asta poți primi iertare
Și tu, ascultătorule iubit,
Și viața ta va fi o binecuvântare,
Așa cum tu, nicicând nu te-ai gândit.*

*Și vei vedea că Domnul e iubire,
Și-L vei simți lucrând în viața ta,
Descătușat de pofte și de fire,
Pe El cu bucurie-L vei urma.*

*Deci nu respinge Harul Mântuirii,
Nu refuza chemarea ce-o auzi,
Întoarce-te din bezna rătăcirii,
Și nu-ncerca de Domnul să te-ascunzi.*

*Căci Soarele și Luna vor dispărea,
Se vor topi și ceruri și pământ,
Dar neclintit rămâne-va-n picioare,
Pe veci de veci, al Domnului cuvânt!*

30 Ianuarie - Tinerii de la Biserica Betania Melbourne, la Casey Fields

Orchestra de tineri a Primei Biserici Baptiste Române din Australia aduce laudă Domnului!

7 Februarie 2021 - Fratele Iacob Cerbu, în scurtă călătorie la Ballarat, a poposit, pentru închinare, împreună cu fratele Costică Oprănescu, la Hilltop Church.

Familia Filip la închinare în Biserica Speranța: Fratele Florin, sora Rozy, Emanuel și Betuel.

Moștenirea creștină (secvențe)

Păstor Gelu Bondor

Biserica Baptistă Română, Adelaide SA

„Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evangelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui” (Efeseni 1:13,14).

Noi suntem numiți copii ai lui Dumnezeu și avem parte de o moștenire. Știm noi care este moștenirea noastră? Ar fi trist, și este câteodată trist, să vezi pe cineva care are o moștenire și totuși cerșește, neștiind că undeva îl așteaptă o moștenire. Aici vreau să accentuez moștenirea noastră. Dacă suntem născuți din nou am moștenit toate promisiunile lui Avraam și toate promisiunile din Cuvânt care au ajuns la noi prin Isus Cristos. Care sunt aceste promisiuni? Trebuie să le căutăm în Cuvânt și să ne rugăm Domnului ca să ne ajute să le vedem, să le prețuim, să le primim, să le folosim în ascultare, prin puterea Lui în mine.

Neprihănire, prosperitate, vindecare și sănătate, succes, progres și creștere spirituală (împreună cu prigoniri), sunt toate ale tale acum. Pe măsură ce studiezi Cuvântul lui Dumnezeu și ai părtășie cu El vei ajunge să ai tot mai multă cunoștință despre moștenirea ta. „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin Harul Său” (1 Corinteni 2:12). Prin Duhul lui Dumnezeu să cunosc moștenirea și identitatea mea, să nu am niște pretenții la lucruri pe care Dumnezeu nu le promite. Noi suntem ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spune că suntem. Dacă spune că sunt copilul lui, sunt, și dacă spune că m-a izbăvit de frică, m-a izbăvit. Poate veni orice teorie din afară că nu mă înfrică. Dumnezeu a rezolvat frica dinăuntru, cea mai mare care este frica de moarte: „...și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2:15). Izbăvirea vine de aici - nu te mai temi de moarte orice ți s-ar face, căci știi unde te duci, asta este moștenirea noastră. O credem? O primim? O folosim? O practicăm? Dacă nu, suntem ca niște robi, ca niște copii, născuți din nou trăind ca niște nevârstnici care au nevoie să fie sub epitropi, sub dascăli până când cresc.

Avem nevoie de Duhul Sfânt ca să ne cunoaștem moștenirea și identitatea în Isus Cristos. El ni le face cunoscute prin Cuvântul Său, de aceea fă o prioritate din Cuvântul Său în viața ta și vei descoperi mai mult despre minunatele binecuvântări rezervate pentru tine ca și cetățean al Cerului.

Ai o moștenire de a trăi ca un om iertat, nu ca un om care se auto-condamnă, se acuză toată ziua. Avem moștenirea de a trăi fără remușcări după ce ne-am mărturisit păcatele și ne-am cerut iertare. Avem moștenirea de a nu fi ofenșați de nimic, de a nu trăi ca niște creștini mofturoși, capricioși, supărăcioși. Avem moștenirea de a trăi în pace sufletească, fără frica morții, fără alte frici. Asta nu înseamnă că am ieșit din trup, trăim în trup, încercarea va fi, ispita va veni, dar să nu uităm că ceea ce a pus Dumnezeu în noi este mai tare decât ceea ce este în afară.

„Lucrarea neprihănirii va fi pacea; roadele neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie” (Isaia 32:17). Iată ce moștenire avem, împreună cu făgăduințele viitoare: odihna și liniștea pe vecie. Putem s-o avem ca parte a moștenirii noastre, de aceea vreau să vă încurajez să trăim nu ca să câștigăm dreptul de a fi primiți în familia lui Dumnezeu, sau să primim aprobarea Lui, ci pentru că am primit toate aceste. Pentru că am primit în dar ceva care face o diferență în viața voastră, aleg să trăiesc în felul acesta. Domnul să ne ajute ca în alegerile pe care le facem, să acceptăm moștenirea noastră, să nu trăim cerșind, ci să folosim moștenirea noastră dându-i valoarea cuvenită și trăind la înălțimea privilegiilor de fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Îngerii lui Dumnezeu!

Între timp, un dogar din Munții Apuseni, de la *Vidra*, numit Andrei Moraru, s-a mutat la *Cernavodă*. El, ca și alții, a mers la Biserica Baptistă, a ascultat Evanghelia, a crezut-o și s-a predat Domnului. Cum meseria lui de reparat butoaie îl făcea să umble prin satele din jur, Andrei avea întotdeauna cu el Noul Testament și predica oamenilor pocăința și iertarea păcatelor prin credința în sângele Domnului Isus Cristos.

Curând Biserica din Cernavodă a avut alți candidați pentru botez. Din nou l-au chemat pe fratele Mihai Munteanu. El și-a luat pașaportul, a trecut granița în România și s-a oprit la *Cernavodă*. Acolo a săvârșit al doilea botez. Acum Biserica a ajuns la 30 de membri. La locul de muncă, fratele Radu lucra cu niște oameni din *Jegălia*, cărora la fel le-a vestit Evanghelia. Unul din ei, Șerban Ioan, l-a rugat să-i facă rost de o Biblie. Fratele Radu a mers de mai multe ori la casa lui N. Teodorescu la *Jegălia* și chiar după mulți ani își amintea și istorisea cum în timp ce ei cântau și se rugau înăuntru, sătenii s-au adunat afară și, în bătaie de joc, le-au legat ușa, ca să nu poată ieși din casă.

Altădată, au făcut un foc mare și au silit pe credincioși să sară prin el.

Dumnezeu, în dragostea Lui, mereu deschidea fratelui Radu noi oportunități de vestire a Evangheliei. Într-o zi de iarnă geroasă, când nu se putea lucra la vopsirea podului, Petre Irini, un locuitor din *Răbăgeni*, venind la *Cernavodă*, l-a vizitat pe fratele Radu. Din vorbă în vorbă, i-a spus că în timpul iernii, ei merg în *Delta Dunării* la tăiat stuf. Numaidecât fratele Radu a întrezărit o nouă ocazie să vorbească multora despre dragostea lui Dumnezeu. De aceea, chiar în acea zi, a plecat cu Petre Irini la *Răbăgeni*. Seara, casa lui Petre a fost ticsită de săteni care au venit să audă ceva din Evanghelia. Au fost adunați atât de mulți, încât au trebuit să deschidă ferestrele, căci nu mai aveau oxigen și era să se stingă lampa cu petrol.

În timp ce tânărul Radu predica Evanghelia, la cârciuma satului, care în seara aceea era aproape goală, cârciumarul cu preotul satului și cu receptorul erau agitați. Ei au chemat pe câțiva tineri cărora le plăcea băutura și le-au promis că le dau două găleți de vin, dacă îl bat pe fratele Radu. Dumnezeu a fost în control și l-a ferit de bătaie. În acea seară, s-a pocăit Ștefan Tipșa, unul dintre cei mai mari bătauși ai satului. Convertirea acestuia a uimit tot satul, căci omul acesta, care înjura de te apuca groaza, acum a devenit ca un miel. Schimbarea lui a fost izbitoare. Vătaful bătaușilor trimiși de preot s-a pocăit.

Tot în acea seară, s-a pocăit și Nicolae Baban, tatăl lui Dumitru Baban, care mai târziu a devenit păstorul *Bisericii Baptiste din Constanța*. Dacă n-ar fi fost trimiși de preot, ei n-ar fi fost acolo în acea seară, dar, fiind trimiși, s-au dus și au zis că întâi ascultă ce spune, apoi sar asupra lui și îi trag o mamă de bătaie soră cu moartea. Auzind însă Evanghelia predicată simplu, pe înțelesul tuturor, vătaful și-a dat seama de păcatele sale care erau multe, a izbucnit în plâns și alți tineri la fel. Ei au mărturisit cum au fost trimiși. Acum, alături de cel pe care au venit să-l bată, au îngenuncheat, au cerut iertare Domnului și au promis că îl vor sluji pe Domnul toată viața. Ce minunat Dumnezeu avem!

Tot pe acea vreme s-a pocăit și Ana Suciu. Ea a suferit multe bătăi de la soțul ei care a fost mare împotrivor. A amenințat-o chiar cu moartea, dar ea a rămas statornică. Viața ei frumoasă, răbdarea și dragostea ei l-au biruit și pe el. Într-o zi, a îngenuncheat și el, a strigat după mila Domnului și s-a pocăit.

Odată frații Tașcă s-au dus să predice Evanghelia în comuna Aliman, dar au fost arestați și duși sub escortă la Medgidia. Acolo, au fost bătuți rău la tălpile picioarelor și peste tot, încât erau numai vânătăi. Când au scăpat, s-au bucurat că au fost învredniciți să sufere pentru Mântuitorul lor. Grelele dureri nu au stins, ci au înflăcărat râvna lor de a vesti Evanghelia. Ei știau că jertfa Domnului Isus, uneori, trebuie vestită prin jertfire proprie.

Radu Tașcă a vizitat de mai multe ori comuna *Arabagii*. Sora Cristina Tașcă, mama fraților Tașcă, chiar a locuit pentru o vreme în acea comună. Serviciile de închinăciune le țineau în casa lui Petre Crișan. În 1903, toată vara, frații Tașcă și Maxa au lucrat la *Arabagii*. Acolo s-au convertit cinci suflete. Fratele Radu istorisește că acolo a ajuns în pericol de moarte, dar a scăpat ca printr-o minune. Nu ne dă însă amănunte. Puțin mai târziu, în octombrie, au fost scoși din sat și purtați de jandarmi, din post în post, până la *Enijes*. La *Arabagii* au rămas vreo cinci suflete hotărâte să-L urmeze pe Domnul. Aceștia au fost chemați la primărie, au fost anchetați și amenințați că li se confiscă pământul, dacă continuă să fie pocăiți. Credincioșia lor însă a înfruntat toate amenințările.

Fratele Radu a mai înființat Biserici Baptiste la *Caramat*, în casa lui Nicolae Petrescu, la *Coceamac* și la *Capunar*.

Odată, când a fost la *Caramat* cu Andrei Morari, au fost arestați de jandarmi, duși la postul de jandarmi din *Guzun*, unde au căpătat o bătaie zdravănă, apoi au fost trimiși la Legiunea de jandarmi din Cernavodă.

Prin anul 1904, au auzit că la Silistra, oraș ce aparținea Bulgariei, ar exista o familie de credincioși bapțiști români. Deși nu aveau numele, nici adresa acelei familii, Radu s-a hotărât să plece cu doi-trei frați să-i găsească. După ce au ajuns în oraș, au mers pe o stradă, pe alta și au tot întrebat dacă știu unde stă o familie de pocăiți. Nimeni nu știa, căci acolo nici nu auziseră de pocăiți. După multă căutare zadarnică, s-au gândit să plece în comuna vecină, la *Corpunar*, căci și acolo erau mulți români, și să le vestească acelora Evanghelia. După ce au ieșit din orașul *Silistra*, fratele Radu a zis că e bine să îngenuncheze și să se roage Domnului ca să-i îndrume. Curios, pe când erau pe genunchi, deci nu-și terminaseră rugăciunea, pe șosea a venit o căruță cu un cal. Omul din căruță îi văzuse îngenuncheați și când a ajuns în dreptul lor, a oprit calul și a strigat: „O, frații mei! Și eu sunt credincios, sunt fratele vostru în Cristos”. Frații s-au ridicat de pe genunchi și au venit la căruță. Domnul le-a dat răspuns mult mai degrabă decât ei au bănuț. Omul s-a prezentat că îl cheamă Toni și că e pocăit. El era omul pe care îl căutau. Acum au îngenuncheat iarăși și cu toții au mulțumit Domnului că El a făcut să se întâlnească. Dacă nu ar fi fost pe genunchi, puteau trece unii pe lângă alții, căci nu se cunoșteau.

Minunat lucrează Dumnezeu! S-au urcat în căruță și s-au întors înapoi în *Silistra*. Când au ajuns la poarta casei, soția a ieșit să deschidă poarta și s-a uitat mirată la cei din căruță, dar fratele Toni i-a strigat: „Femeie, să știi și tu cu cine m-am întâlnit pe drum! Cu îngerii lui Dumnezeu!”. Acolo au petrecut câteva zile de bucurie și vestire a Cuvântului Sfânt, apoi s-au întors la Cernavodă. Nu sclipește în viața acestor oameni dragostea lui Dumnezeu? Nu se cunoșteau, dar se îmbrățișau cu toată căldura.

Va urma

Încă patruzeci de zile...

Nathan Iouras

(traducere liberă din engleza)

Cuvântul Domnului a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai, astfel: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei! Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!” (Iona 1:1,2).

Aceasta este chemarea pe care a avut-o Dumnezeu pentru profetul Iona. Iona a ales să nu asculte de Cuvântul Domnului, care i-a încredințat o misiune specială, ci a preferat să fugă din prezența Domnului.

Iona nu este un caz de excepție. Fiecare dintre noi am primit un mesaj de la Dumnezeu care trebuie împărtășit oamenilor. Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, dacă suntem urmași ai lui Isus Cristos, avem chemarea de a fi pescari de oameni. Ni s-a încredințat Vestea Bună pe care s-o ducem mai departe. Dacă noi nu luăm în considerație chemarea aceasta, nu ar trebui să așteptăm prezența lui Dumnezeu în viața noastră. Ascultarea de Domnul aduce prezența Lui în viața noastră.

În cazul lui Iona, Dumnezeu încearcă să îl întoarcă din calea lui, și o mare furtună se iscă pe mare. Fiecare marinar, cuprins de spaimă, se roagă dumnezeului său. În același timp marinarii încep să golească corabia de încărcătura care era pe ea, într-o încercare disperată de a se salva.

Aceasta este o realitate care ni se întâmplă atunci când suntem în pericol de moarte. Acești marinari au aruncat peste bord lucruri pe care le credeau de folos, în scopul de a-și salva viețile. Mă rog ca noi să nu ajungem în situația de a fi la un pas de moarte și abia atunci să ne decidem să ascultăm glasul lui Dumnezeu. Așa cum acești marinari au aruncat încărcătura vaporului care nu le mai era de folos în fața morții, așa și noi să ne dezlipim de orice poate să stea între noi și Eternitate. Domnul a spus: „Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, tai-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață decât să ai două mâini și să mergi în gheea, în focul care nu se stinge”. (Marcu 9:43) Dacă există un obstacol între noi și Isus trebuie să-l aruncăm peste bord, nu ne este de folos. Orice ne împiedică să ne apropiem mai mult de Domnul trebuie aruncat peste bord. Trebuie să avem această realitate înainte: într-o zi vom avea parte de o eternitate împreună cu Isus Cristos, sau vom fi îndepărtați de la fața Lui.

Este un mare adevăr care se petrece în Bisericile din Vest. Marinarii de pe corabie se rugau fiecare la dumnezeul lui, dumnezei falși, fără putere, iar Iona, slujitor al Dumnezeului Cel Adevărat, dormea pe fundul corabiei. Nu avea nicio grijă. Oare nu se întâmplă așa și cu noi acum? Noi îl

cunoaștem pe Dumnezeu cel Adevărat, trăim într-o lume fără Dumnezeu, iar noi, mulțumiți și fără grijă, dormim fără să ne pese de ceea ce se petrece în jurul nostru.

Dar Dumnezeu nu îl lasă pe Iona nepăsător. Din burta peștelui pe care Dumnezeu l-a trimis să-l înghită pe Iona, el strigă către Domnul: „Eu însă îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini juruințele pe care le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul.” (Iona 2:9) Și Iona intră în cetate și vestește mesajul încredințat lui: „Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită.” În realitate Iona dorea pedeapsa lui Dumnezeu peste niniveni, nu milă. Dar întreaga cetate s-a pocăit sincer, chiar și împăratul. Luând în serios cuvintele lui Iona, ei au postit și s-au rugat, iar Dumnezeu „...a văzut ceea ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a mai făcut” (Iona 3:10). Dar „Lucrul acesta nu i-a plăcut de loc lui Iona, și s-a mâniat” (Iona 4:1).

Puțin mai înainte Iona mărturisise că mântuirea vine de la Domnul, dar se ruga pentru mântuirea lui, nu a altora. Oare nu se întâmplă același lucru în zilele noastre, în Bisericile din vest? Ne interesează starea noastră, confortul nostru material, casele noastre frumoase, familia noastră și nu ne interesează de alții. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de noi... Fiecare dintre noi are o mică parte din Iona în suflet. Vedem atâția oameni în jurul nostru care trăiesc fără Dumnezeu, dar comoditatea din noi ne împiedică să le venim în ajutor. Dar va veni o zi când acest confort ne va fi luat. Care este dorința inimii noastre? Este de a fi martori ai lui Dumnezeu predicând mesajul Evangheliei fără să ne pese de lucrurile materiale, sau ne agățăm de acestea cât putem de mult, până în clipa când se vor lua de la noi și se vor preface în ruine? Oare vom lupta pentru mântuirea celor pierduți ori vom aștepta ca mânia lui Dumnezeu să vină peste ei? Să nu uităm că sângele Domnului Isus s-a vărsat pentru toți.

Să nu trăim pentru viața aceasta. Să lăsăm plăcerile acestei vieți și să devenim mesageri ai lui Cristos, împăcând lumea cu Dumnezeu. Orice ni s-ar întâmpla trebuie să alegem Calea Domnului, să fim lucrători în viața Lui, să câștigăm suflete pentru Domnul, să ne apropiem cât mai mult de Domnul și să ne depărtăm de ispitele lumii acesteia. Dumnezeu să aibă milă de noi!

Unde ne vom petrece

Veșnicia?

Păstor Dorel Brîndaș

Când copiii noștri pleacă de acasă, după un timp le trimitem mesaje pe telefon: „*Unde sunteți? Cât mai stați? Cu cine sunteți?*”. Ca părinți, ne interesează unde sunt copiii noștri, cu cine își petrec timpul. La fel, pe Dumnezeu îl interesează unde vom fi în veșnicii, cu cine ne vom petrece veșnicia. El este Tatăl nostru și El a plătit totul pentru noi, prin Domnul Isus Cristos care a venit aici, jos, pe pământ, a fost batjocorit, a fost lovit și a murit pe cruce, a fost îngropat și a înviat ca să ne ofere fiecăruia dintre noi veșnicia. Prin jertfa Domnului Isus Dumnezeu s-a uitat la viața mea, la viața ta, a aruncat păcatele noastre în marea uitării și a scris în dreptul fiecăruia: „*Iertat!*”.

Cu toții am realizat multe planuri și vise în lumea aceasta, dar va veni o vreme când vom lăsa totul aici, jos, toate planurile noastre, realizările noastre, visele noastre. Întrebarea este: „*Unde ne vom petrece veșnicia; cu cine ne vom petrece veșnicia?*”.

Scriptura vorbește despre viața veșnică în două direcții. Atunci când va veni Ziua cea mare a judecății, când va veni Domnul pe norii cerului să-și ia Biserica, cei care vor fi adormiți vor fi ridicați din morminte, iar cei care vor fi aici, pe pământ, se vor ridica la El. Spune Scriptura așa: „*Unii se vor scula pentru viața veșnică, iar alții pentru focul cel veșnic, pentru pedeapsă*”. Amândouă sunt veșnice: una este împreună cu Domnul Isus în Paradis, în locul pe care ni l-a pregătit El, înconjurați de îngeri și de oastea cerească, iar alta este în chinul cel veșnic, împreună cu cel rău. Viața pe care o trăim este scurtă și plină de necazuri, timpul este scurt și

într-o zi va trebui să stăm în fața Domnului. Trupurile noastre sunt supuse timpului, dar nu și sufletul nostru. Lumea are un început și un sfârșit, dar Domnul este același înainte de începerea timpului, este același tot timpul și după terminarea timpului. Omenirea, în ziua de astăzi, vrea să scape de Dumnezeu, valorile creștine ale acestei lumi parcă rămân istorie, dar ar trebui să știe toți că după terminarea timpului toți vor trebui să stea înaintea prezenței lui Dumnezeu.

Și din nou mă întorc la întrebarea: „*Te-ai gândit vreodată unde îți vei petrece veșnicia și cu cine?*”. Te sfătuiesc să îți alegi un timp intim, în care să deschizi Scriptura, care este o oglindă pentru noi, să citești și să asculți vocea blândă a Duhului și să te gândești la această întrebare: „*Unde voi petrece veșnicia?*”. După tot ceea ce se întâmplă în călătoria noastră prin lumea aceasta, amintiți-vă vocea „conducătorului” Petru Dugulescu: „*Veșnicia urmează, veșnicia urmează...*”.

Apostolul Pavel îi scrie lui Timotei: „*Apucă viața veșnică!*”.

Nu trebuie să facem mari eforturi și ritualuri pentru ca să apucăm viața veșnică și să ne bucurăm de Dumnezeu. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să spunem: „*Doamne Isuse, Tu știi viața mea, păcatele mele, Tu mă cunoști. Te rog mântuiește-mi sufletul!*”.

Dumnezeu ne onorează cu libertatea de a alege unde ne vom petrece veșnicia, dar este gata ca să ne dea viața veșnică împreună cu El.

Har și binecuvântare de la Biserica Harul!

În data de 21 Februarie Bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat cu vizita fratelui păstor Marin Cucuian, de la Biserica Maranata. Păstorul Marin Cucuian ne-a adus Cuvântul Domnului din Matei 22: 15-22. Cuvântul a fost o hrană spirituală și o încurajare pe Calea Domnului. De asemenea tineretul Bisericii și sora Dalia au slăvit pe Domnul prin cântări de laudă. A Domnului să fie toată slava, cinstea și onoarea, în veci.

Fratele Marin Cucuian a explicat că ascultarea de autorități este valabilă până în momentul în care ceea ce ne cere ele este împotriva a ceea ce ne cere Dumnezeu. În acel moment suntem liberi să nu mai ascultăm de autorități, pentru că Autoritatea noastră supremă este Dumnezeu. „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Fapte 5:29b).
Correspondentă Sarah Văran

Biserica Baptistă Maranata

„În vremea aceasta în care trăim, când trebuie să recunoaștem că vremea s-a scurtat, nu știm ce ne aduce viitorul. Ne rugăm ca Dumnezeu să reverse binecuvântări, să aducă vremuri de liniște și pace, și s-ar putea ca Dumnezeu, în bunătatea Lui să aducă ani de belșug, de bucurie, dar s-ar putea să vină vremuri și mai grele. Să căutăm ca, indiferent de orice vremuri vor veni, noi să ne apropiem tot mai mult de Domnul. Să nu uităm că vom da socoteală înaintea Lui de tot ceea ce suntem. Să ne ajute Dumnezeu să dăm o mireasmă binecuvântată în jurul nostru, încrezându-ne în Cuvântul lui Dumnezeu, supunându-ne Cuvântului și separându-ne de lume, trăind împreună cu sfinții în curăție, în minte și în trup. Mă rog ca Dumnezeu să ne binecuvânteze, să ne dea har să trăim o pocăință reală prin înțelegerea și trăirea Cuvântului Său”.
Păstor Cornel Ghiță

PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ ROMÂNĂ DIN AUSTRALIA

CREDINCIOȘIA PÂNĂ LA MOARTE

Păstor Ștefan Mânzat

* Suntem datori să fim credincioși lui Dumnezeu pentru că fiecare dintre noi depindem de El în toate privințele. „El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile”. (Fapte 17:25)

* Depindem de Dumnezeu pentru că El este Creatorul și Stăpânul fiecărui om, iar noi trăim în lumea lui Dumnezeu. Toate lucrurile necesare vieții, pe care noi le folosim, vin de la Dumnezeu.

„El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor,...”. (Fapte 17:26)

* Suntem datori să fim credincioși lui Dumnezeu pentru că noi trăim în hotarele stabilite de El. De subliniat, alături de locul în care trăim, este hotarul nașterii și hotarul morții. Dumnezeu a hotărât când, unde să mă nasc și timpul și locul unde voi muri. „...pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...”. (Fapte 17:31)

* Suntem datori să fim credincioși pentru că fiecare din noi trebuie să dăm socoteală de toată viața noastră. Pentru că atât de mult depindem de Dumnezeu avem datoria să-l fim credincioși.
(Vom dezvolta această predică a păstorului Ștefan Mânzat în ediția următoare a Revistei Speranța. NR)

O mamă adevărată Iochebed

8 Martie
Binecuvântări
tuturor femeilor

Cum ar trebui să arate o mamă care atrage de la sine respect și cinste? Vă invit să ne oprim astăzi la mama lui Moise și să regăsim în descrierea biblică portretul unei mame adevărate. În timp ce creionăm imaginea ei, lasă-ți imaginația să te poarte spre casa de pe ulița satului în care te-ai născut și unde, poate, mai locuiește măicuța ta dragă. O mamă adevărată este:

1. Credincioasă. „Prin credință a fost ascuns Moise ...” (Evrei 11:23,a). Ceea ce o califică pe femeia care s-a căsătorit și devine soție, apoi naște copii și devine mamă adevărată, este credința ei în Dumnezeu. Iochebed, mama lui Moise, n-a uitat că Dumnezeu a poruncit „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul ...” (Gen. 1:28), și împreună cu Amram, soțul ei, au crezut că trebuie să împlinească porunca lui Dumnezeu într-o vreme când era riscant să ai copii. „Fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El” (Ps. 127:3), spune Scriptura, și o mamă autentică crede și înțelege ceea ce spune Domnul. Trebuie să ai încredințarea că Domnul îți dă copii și că tot El te ajută să-i crești pentru Slava și Gloria Numelui Său. „Credința vede invizibilul, crede incredibilul și primește de la Dumnezeu imposibilul”, explică un om al lui Dumnezeu dimensiunea adevărată a relației omului cu Dumnezeu. În capitolul 11 din Evrei sunt prezentați eroii credinței și este extraordinar să întâlnești și mame adevărate printre ei.

2. Curajoasă. Vremea în care s-a născut Moise a fost foarte critică pentru nașterea de copii. Ordinul faraonului era clar: orice copil evreu de parte bărbătească trebuia omorât. Dar Moise s-a născut prin credință și trebuia salvat de la moarte. Părinții lui având viața ancorată în Dumnezeu: „nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului” (Evrei 11:23,b). Credința inventează soluții. În Exod 2:1-10 Scriptura relatează felul în care o mamă credincioasă are curajul să-și salveze fiul și să-L pună pe Dumnezeu la probă, iar El onorează acest curaj adevărat. În vremea noastră copiii sunt omorâți cu milioanele prin avort, dar sunt și mame adevărate care au curajul să nască copii și să-i crească pentru slava lui Dumnezeu.

3. Conștientă. Dumnezeu onorează întotdeauna credința și curajul mamei și redă copilul găsit între trestii Nilului tocmai ei ca să-l crească. Ce onoare dar și ce responsabilitate! O sclavă evreică ajunge să-și crească copilul în palatul regal al Egiptului! Avea totul ca pe tavă. Mama lui Moise însă este conștientă că viața și viitorul copilului ei înseamnă mai mult decât prosperitatea și civilizația Egiptului, și că

sufletul copilului era mult mai important decât valorile acestei lumi. Ei, evreii, erau „proprietatea” lui Dumnezeu, și scopul vieții lor era să ajungă într-o altă țară, de aceea a imprimat în mintea și-n inima copilului ei credința că într-o zi vor părăsi Egiptul. Iată cum a înțeles Moise acest adevăr: „Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Cristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evrei 11:24-26). Ce lecție și ce perspectivă pentru Moise. Și asta pentru că a existat o mamă credincioasă și curajoasă, care a rămas responsabilă (conștientă) toată viața de misiunea ei! Cum stau lucrurile în dreptul tău ca mamă (tată), care ai copiii alături?

Mihai Sârbu

NECAZURILE MELE... NECAZURILE APOSTOLULUI PAVEL

Păstor Daniel Brânzei

(După un atac de boală ca al meu, omul are dreptul la halucinațiile lui. Mă urmărește una pe care o târăsc cu mine ca pe ghiuleaua unui condamnat împiedicat să fugă. Îmi dați voie să vă spun ceva despre ea?)

Ne zbatem adesea consumându-ne pentru fleacuri, pentru decor, pentru neesențiale, lăsând nefăcute și neglijate pe cele mai importante dintre ele. Acesta este unul din cele două mesaje primite între viață și moarte, fiind internat cu Covid în spitalul St. Jude din Fullerton, California. În cumplita sufocare cauzată de dubla pneumonie, pompat continuu cu doza maximă și dincolo de doza maximă de oxigen, într-o febrilă surescitare am trăit ceasul providențial al cercetării și corectării divine.

În prima scenă m-am revăzut vizitator într-una din elegantele clădiri de Casă de rugăciune ridicate de românii emigranți. Se discuta aprins, mult peste dragostea unor relații creștine normale, despre necesitatea unei cheltuieli *arhitecturale*. Deși aveau o orgă electronică foarte performantă, una din acelea care marchează intrarea noastră în contemporaneitate, cei prezenți se împărțiseră în două tabere. Unii doreau să finanțeze construirea unor imitații de orgă clasică cu tuburi, care să împodobească interiorul clădirii, alții susțineau că așa ceva este o risipă ridicolă în condițiile în care mulți erau noi veniți și nu le prisoseau banii. Ca musafir, am ascultat, am căutat să înțeleg *problema* lor și, revoltat lăuntric... mi-am ținut gura. Totul mi se părea prea incendiar, rupând viața normală de părtășie a trupului lui Cristos cu o criză artificială. Chinuiam *pietrele vii* dezbătând preferințe personale pentru *pietrele moarte*. Din spitalul în care mă aflu am diagnosticat repede boala unor preocupări pasionate pentru lucruri absolut neesențiale.

Scena a doua m-a găsit pe mine, de data aceasta, cu nemulțumirile mele de la Bethel, luat deoparte pentru o discuție cu apostolul Pavel.

Domnul m-a îndemnat:

„Hai, spune-i și lui Pavel despre nemulțumirile din Biserica Bethel, despre care îmi spui tot timpul”.

„Ce probleme ai?”, m-a întrebat cu simpatie Pavel.

„Poate că le-am avut și eu și am să pot să te ajut”.

„Păi... să începem cu cei care cântă la pian. Niciodată nu știi dacă vin la timp și care cântă ...”

„Ce-i aia un pian?”, păru încurcat Pavel. „Eu n-am văzut niciodată așa ceva în adunările noastre”.

„Apoi este vorba de cei de la stația de amplificare și de la departamentul audio-video. Ba vin, ba nu vin. Ba

merg microfoanele, ba nu merg. Ba se afișează cântările, ba nu se afișează. Ba se înregistrează predica, ba nu se înregistrează. O întreagă harababură ...”

„Nu înțeleg ce spui și nici despre ce vorbești. Eu n-am avut niciodată așa ceva în adunările înființate de mine... Ce alte probleme ai?”

„Am cu prezența la serviciile divine. În registre suntem cam 200, dar duminică seara și mai ales vineri seara dacă, dacă vin 40-45 de persoane ...”

„Ai 45 de persoane prezente cu tine la închinare? Eu n-am avut atâtia în aproape niciuna din Bisericile înființate și vizitate de mine! Tu ai *de regulă* cam 45, iar uneori ai până la 200? Incomparabil mai mulți decât în Bisericile mele. Eu fie că erau 3, 13 sau 33 aveam același tremur în inimă. Îi îmbăiam în rugăciune, în cuvânt și în dragoste, veghind atent la mișcarea Duhului, care dăruiește suveran darurile specifice pentru slujirea reciprocă în trupul lui Cristos, așa ca omul potrivit să fie la locul potrivit, cu slujba potrivită”.

„Da. Văd că nu prea avem aceleași probleme”, i-am spus eu. „Care au fost problemele tale?”

„Păi, dacă ar fi să le luăm pe rând, cel mai mult m-a durut sufletul până ce L-am văzut pe Cristos luând chip în ei. Asta m-a chinuit uneori mai mult decât durerile nașterii...

O a doua a fost să-i văd ieșind din egoismul funciar și trecând la fapte bune pentru alții. Am insistat peste tot. Lui Tit i-am repetat de mai multe ori:

Tit 2:7 „...și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune în toate privințele. Iar în învățătură, dă dovadă de curăție, de vrednicie...”.

Tit 2:14 „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”.

Vezi tu, oamenii nu au nevoie de idei, de perceptive religioase. Le au deja în religiile lor. Oamenii au nevoie să vadă că Dumnezeu poate structura o societate nouă cu legături noi de viață, cu o frăție a tuturor care se regăsesc în familia copiilor lui Dumnezeu. Biserica trebuie să depună mărturia asta corporativă, comună a noii societăți a lui Dumnezeu.

O altă problemă a fost să-i îndrăgostesc de citirea Cuvântului și de rugăciune, fără de care alunecăm în ritualism ieftin și lipsit de legătură vitală cu Dumnezeu.

A fost dificil pentru că toate cărțile din Noul Testament de mai târziu nu existau încă. A trebuit să scriem mult și să trimitem peste tot, în condiții nu tocmai ușoare. O altă problemă a fost să-i învăț să reziste la persecuții, fiind gata chiar să și moară pentru Cristos. Au fost vremuri de mare persecuție. Nu numai din partea păgânilor, ci și din partea evreilor care n-au priceput cine a fost și de ce a venit Isus Cristos. Teribile persecuții! Cea mai bună motivație pentru rezistență a fost nădejdea noastră în întoarcerea iminentă a lui Isus Cristos, biruitor, să-și desăvârșească lucrarea pe Pământ. Cu cât mergeau în lume lucrurile mai anapoda, cu atât erau mai convinși că El va veni să facă ordine. Eu n-am avut problemele tale cu chestiile alea tehnice de spectacol, dar le-am avut pe astea de suflet. Dacă în astea se vedea un progres, o creștere cât de mică, mergeam la culcare mulțumit”.

Cred că intuiești scena a treia: Pavel uitându-se pătrunzător în sufletul meu, iar eu plutind încurcat în mulțimea de lucruri strict necesare, dar pe care el nu le-a avut niciodată. Creștea în mine bănuiala, ba mai mult, convingerea că și eu eram una din *problemele apostolului Pavel*. Cine a realizat mai mult? Ce înseamnă să „realizezi” în contextul acesta? Mi-a fost dintr-o dată rușine că i-am judecat prea aspru pe cei cu ornamentele artificiale ale unei orgi de biserică, inexistente. Eu, eu și numai eu, mă simțeam dintr-o dată cu mult mai vinovat decât ei. Eu și cu „*problemele*” mele cu care-L sâcâiam pe Domnul aproape în fiecare săptămână. Tare aș fi schimbat locul cu Pavel .
Chiar așa! Să schimb locul cu apostolul Pavel!

Credeți că ar fi posibil? Ce-ar fi să încercăm s-o facem cât mai mulți dintre noi?

MIELUL LUI DUMNEZEU ÎN NOUL TESTAMENT

Păstor David Nicola

(continuare de la pag. 4)

Mielul prezentat (Ioan 1:29)

A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”. (Ioan 1:29)
Întrebarea pusă de Isaac lui Avraam își primește răspunsul deplin în gura lui Ioan Botezătorul (Ioan 1:29). Cu ocazia Paștelui evreiesc, mii de miei erau sacrificați ca jertfă, dar erau miei lor. Ioan Botezătorul îl prezintă pe Mielul lui Dumnezeu. El a venit, s-a întrupat, putea fi văzut de oameni, a venit la ai Săi, dar ei nu L-au primit.
Când Ioan Botezătorul L-a prezentat iudeilor pe Mielul lui Dumnezeu, a făcut cel mai important lucru, în momentul acela el și-a trăit menirea vieții și a fost fericit că a ajuns să vadă ziua aceea. Ioan Botezătorul i-a îndemnat pe ucenicii lui, care erau lângă el, să-L urmeze pe Mielul lui Dumnezeu. El a avut suficientă influență asupra ucenicilor lui ca să-i țină lângă el, dar a avut destulă umilință și suficientă credință ca să-i influențeze pe ucenicii lui să-L părăsească pe el și să-L urmeze pe Domnul Isus. El a fost fericit ca Domnul Isus să crească, iar el să se micșoreze (Ioan 3:30).
Orice predicator ar trebui să nu încerce să-i atragă pe oameni la el, ci să-i îndemne să se atașeze de Domnul Isus.

Mielul junghiat

„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat, și avea șapte coarne și șapte ochi, cari sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul”. (Apocalipsa 5:6).

Domnul Isus a murit moartea cea mai cruntă pentru noi.

Mielul lăudat

Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!”. (Apocalipsa 5:12)

Cerul îl cunoaște cel mai bine pe Mielul lui Dumnezeu și de aceea îi aduce slavă și cinste. Dar, într-o zi, toți credincioșii din toate timpurile se vor uni în Cer și vor cânta împreună cu îngerii „Vrednic este Mielul ...”. Da, numai Lui I se cuvine slava și cinstea, I se cuvine acum și în veci, Amin!

Ca să facem acest lucru odată în Cer, trebuie să învățăm să-L facem acum, pe pământ, cu toată sinceritatea și cu toată dragostea. Ca să fim motivați să facem acest lucru, ar trebui să ne gândim: ce lucru bun pentru suflet avem fără Domnul Isus? Nimic! Tot ce avem și tot ce suntem și ce vom fi, se datorează numai Lui.

Mielul mâniat

Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?”. (Apocalipsa 6:16-17)

Când Mielul lui Dumnezeu va începe să rupă pecetile din Cer, vor începe judecățile pe pământ. Atunci oamenii necredincioși care L-au respins pe Mielul lui Dumnezeu, vor fi îngroziți de mânia Mielului. Mielul lui Dumnezeu va deveni atunci Leul lui Dumnezeu. Dumnezeu este atât de bun că ne lasă pe noi să alegem ce vrem să fie Fiul Lui pentru noi: MIEL sau LEU.

Continuare în Ediția următoare

A bătut la
ușa ta cineva

A bătut la ușa ta
cineva...
și n-a răspuns nimenea.
În tăcerea negrei nopți
stă un om și plânge...
Fața Lui e numai răni,
pieptul numai sânge.

- Cine ești, străin pribeag?
Cine ești?
De-a cui jale pribegesti?
Pentru cine Te-au brăzdat
bice fără număr?
Ce povară Ți-a lăsat
rana de pe umăr?

- Eu sunt robul ce slujesc
tuturor...
Un om al durerilor...
Nimeni plată nu Mi-a dat...
Numai spini și ură.
Numai roșii trandafiri
pieptul Mi-l umplură.

Eu sunt Pâinea ce S-a frânt
lumii-ntregi.
Și sunt vinul noii legi!
N-am venit să-ți plâng în drum
răni usturătoare...
Plâng pe cei ce pierd acum
ultima chemare.

A bătut la ușa ta
cineva...
Și n-a deschis nimenea.
Nu-L lăsa să plece trist,
Poate niciodată
mâna Lui la ușa ta
n-are să mai bată!

Costache Ioanid

Am găsit o floare ruptă

*Am găsit o floare ruptă,
fir de alb mărgăritar
și l-am dus la mine-acasă
că să-l pun într-un pahar...*

*Mi-am lipit de el obrazul
în suspinul de parfum...
Firicel de floare ruptă,
cine te-a zvârlit în drum?*

*Am găsit o floare ruptă,
fir strivit și singurel
Și am înțeles deodată
că și eu am fost ca el.*

*Că și eu zăceam în tină,
fir de mărgărit răpus,
dar atunci din calea lumii
M-a luat cu El, ISUS!*

*Am găsit o floare ruptă
și-s atât de fericit,
că nu-i niciun fir de floare
neștiut și negăsit.*

*Nici o floare, niciun suflet,
nu se pierde pe vreun plai.
Căci ISUS la toți aleargă
și ne ia cu El în Rai!*

Iată, Eu stau la ușă și bat...

Anonim

În ultimul timp lui Radu parcă i se înecaseră toate corăbiile. Umbla necăjit tot timpul, nu avea chef de nimic și avea sentimente de vinovăție nejustificate. Deodată nu i se păru nimic interesant, activitățile care înainte-i făceau plăcere, acum îl lăsau rece. Abandonase o mare parte din preocupările sale zilnice, cum ar fi studiul individual, citirea Bibliei, iar rugăciunea?.. Ce-i drept se mai ruga. Dar se putea numi, ceea ce făcea el, rugăciune? Era mai degrabă o povară pe care se simțea nevoit s-o execute. Nu se mai ducea nici la Biserică.

.....

— Ce-i cu tine Radule? De ce nu vii la Biserică? – îl întrebase Laura la telefon.

„Auzi ce chestie, să mă ia la rost și găsculița asta!”, se enervă Radu, uitând că înainte cu numai trei săptămâni Laura i se părea cea mai frumoasă fată din câte văzuse el vreodată.

De atunci Radu a început să-i ocolească pe toți aceia care ar fi putut să-i pună întrebări în legătură cu absența lui de la Biserica sau care e situația lui pe plan spiritual. Dar într-o seară la ușa lui Radu sună cineva insistent. Când s-a uitat prin vizor, inima începu să-i galopeze ca un cal de curse. La ușă era bătrânul Solomon, fostul pastor al Bisericii, acum ieșit la pensie. Radu dădu să deschidă ușa, bucuros de vizita bătrânului, dar o forță superioară lui îi blocă mișcărilor, parcă-l paralizase, și o voce lăuntrică îi șoptea: „Nu deschide! Bătrânul a venit să te mustre, să te ia la rost, nu

deschide!...” Bătrânul văzând că nu deschide nimeni, a scos un creion și a scris ceva pe un petic de hârtie, băgându-l pe sub ușă. De abia a așteptat Radu să plece bătrânul, că se și năpusti să citească ce era scris pe acel petic de hârtie:

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„Bătrânul vroia să luăm cina împreună”, a fost primul gând care i-a trecut prin cap lui Radu. Îi păru rău că nu a deschis ușa bătrânului, vroia să fugă după el, dar de acum bătrânul era departe.

Radu ținea foarte mult la bătrânul Solomon, care adeseori se purta cu el părintește, astfel încât nu simțea lipsa tatălui său, mort într-un grav accident de circulație. Radu își aduse aminte cum, la una din predicile bătrânului păstor, se simțise atât de mișcat încât își predase viața în mâinile Domnului. Cum se mai bucurase bătrânul păstor de întoarcerea lui.

„Iată, Eu stau la ușă, și bat...” a privit încă odată la peticul de hârtie și deodată a înțeles că aici e vorba de mult mai mult decât de o simplă autoinvitație la cină. A înțeles că bătrânul a voit să-i spună ceva foarte important, ceva ce-l privește direct pe el. A înțeles că la ușa lui a bătut Însuși Domnul Isus Cristos, în mână căruia el își predase întreaga viață. Domnul nu-l uitase, și-l trimise pe bătrânul Solomon, dar el... Vai, el nu a deschis ușa Domnului său, se necăjea Radu.

Deodată acel petic de hârtie i se păru foarte drag, parcă ținea în mână o comoară. A deschis Biblia și a început să citească din Apocalipsa capitolul 3. Deodată îi sări în ochi versetul 19. Radu citi:

„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!”.

Radu citi mai departe versetele 20 și 21:

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”.

Lui Radu i se prelinseră pe obraji două lacrimi fierbinți. Deodată simți o mare nevoie de rugăciune. Căzu în genunchi și se rugă fierbinte, până simți o mare ușurare în suflet. Când s-a ridicat de pe genunchi, Radu era alt om. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se hotărască să citească zilnic din Cuvântul Domnului. A început pe loc și a citit primele trei capitole din Geneza. I s-a părut că i-au fost de mare folos, deoarece târziu, după miezul nopții, Radu îi scria o scrisoare păstorului Solomon sau cine știe, poate chiar Domnului Isus? Scrisoarea era scurtă, cuprindea un singur rând, dar spunea totul din ceea ce trebuia Radu să spună. Iată cuprinsul ei: „Ți-am auzit glasul... și mi-a fost frică, pentru că eram gol și m-am ascuns” (Geneza 3:10).

Sursa:

<https://www.resursectine.ro/>

Cu Dumnezeu în subterană

(continuare din ediția trecută)

„Crezul” lui Lucrețiu Pătrășcanu

(Reprodus cu permisiunea dată de către Mihai Wurmbrand
la <https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>)

Richard Wurmbrand (1909 - 2001)

Am perceput arestarea mea, printre multe arestări care erau operate în acele zile, ca pe răspunsul dat rugăciunii mele, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că primul om care mi se va alătura în celulă va fi însuși *tovarășul* Pătrășcanu. La câteva zile după sosirea mea, când s-a deschis ușa celei din Calea Rahovei pentru a-i permite Ministrului Justiției să intre, cu statura lui impozantă, am crezut că vine să mă chestioneze el personal. De ce oare mi se acorda atâta onoare? Apoi ușa a fost închisă și încuiată în spatele lui. Și mai straniu - avea cămașa descheiată la gât și nu purta cravata. M-am uitat imediat la pantofii lui bine lustruiți - nu aveau șireturi! Al doilea deținut din celula mea proaspăt dată în folosință era tocmai unul dintre cei care adusesese comunismul la putere în țara noastră. S-a așezat pe celălalt pat-banchetă, picior peste picior; un intelectual rafinat ca el nu avea de gând să lase ca această transformare din ministru în deținut să-i afecteze „imaginea”.

Stând înfășurați în paltoanele noastre, în încercarea de a ne împotrivi răcorii lunii martie, am început să discutăm. Deși eram conștient că teoriile lui Pătrășcanu făcuseră mult rău ideii de dreptate și cauzaseră atât de multă nefericire, era încă posibil să-l îndrăgesc ca om și să cred în sinceritatea lui. Își întâmpina arestarea cu o atitudine de nepăsare, pentru că nu se afla nicidecum la prima sa trecere printr-o închisoare; fusese arestat de câteva ori de către foștii conducători ai României. Acum se părea că popularitatea lui crescândă i-a pornit împotriva sa și pe ceilalți lideri ai partidului. Aceștia complotau împotriva lui de ceva timp, după cum mi-a spus

Pătrășcanu, dar un anumit incident i-a făcut să-i pună sub semnul întrebării autenticitatea calității lui de comunist. Îl întrebase pe unul dintre funcționari dacă erau adevărate zvonurile cu privire la tortura aplicată deținuților. Funcționarul i-a spus că, desigur, așa se întâmplă pentru că aceștia erau niște contrarevoluționari care nu meritau niciun fel de milă, în special dacă ascundeau informații. Pătrășcanu a fost extrem de tulburat auzind acest lucru și a întrebat retoric dacă acesta a fost scopul atâtor ani în care au trudit să aducă la putere Partidul Comunist. Protestul său a fost adus la cunoștință, după care a urmat denunțul din cadrul congresului.

„Când am părăsit sala în care se ținuseră lucrările”, mi-a spus el, „am observat că mă aștepta un șofer nou la mașină. Acesta mi-a zis că: 'șoferul dumneavoastră, Ionescu, este bolnav, tovarășe Pătrășcanu'. M-am urcat, după mine au urcat doi agenți ai Securității - și acum sunt aici!”

„În materie de religie”, mi-a spus el, „am cam încheiat socotelile în perioada școlii. Înainte obișnuiam să mă rog, dar după aceea am renunțat cu totul”. L-am întrebat de ce. „Isus al vostru are pretenții prea mari. În special când ești tânăr.” L-am răspuns: „Nu m-am gândit niciodată că Isus cere ceva de la oameni. Când fiul meu, Mihai, era mic, eu i-am dat bani să-mi cumpere un cadou de ziua mea. La fel și Isus ne dă virtuțile care avem impresia că ni le pretinde și, în felul acesta, ne transformă în oameni mai buni. Dar probabil că nu ați avut profesori de religie prea bine pregătiți”.

„Probabil. Nu-i găsești chiar pe toate drumurile”. Pătrășcanu s-a ridicat și a continuat:

„Si-apoi, sunt multe chestii în creștinism pe care nu le pot înghiți”.

„De exemplu?”

„Umilința, și în special supunerea față de tiranie. Ia de exemplu epistola sfântului Pavel către Romani. Spune că orice autoritate este de la Dumnezeu, că trebuie să ne supunem și să ne plătim negreșit impozitele - și scria aceste lucruri în timp ce conducătorul lumii era Nero ...și, cum rămâne cu 'Dați Cezarului ce-i al Cezarului'? Nu le-a cerut Isus evreilor, prin aceasta axiomă, să se supună tiranului roman?”

„Primul Cezar a fost un uzurpator”, i-am explicat, chiar și pentru Roma. A fost un general care s-a instalat ca dictator. Succesorii săi nu au avut mai multe drepturi asupra Palestinei decât au rușii asupra noastră. Astfel că reiese limpede ce a vrut să spună Isus în acest pasaj: „Dați Cezarului ce îi datorați, adică un șut în fund, și scoateți-l afara”.

Pătrășcanu a început să râdă și mi-a spus:

„Dacă toți preoții ar explica Biblia cum o faci dumneata, am ajunge foarte curând s-o înțelegem mai bine”. Nu eram atât de sigur.

Într-o seară, m-a rugat să-i expun esența credinței creștine. L-am recitat *Crezul de la Niceea* și i-am spus:

„În schimb, ar trebui să-mi spunei care este crezul real al comunismului”.

Pătrășcanu s-a gândit câteva clipe: „Noi, comuniștii, credem că vom stăpâni lumea”, a spus el și s-a lăsat pe spate pe bancheta tare și murdară.

Dimineața următoare l-au luat din celulă și nu l-am mai văzut niciodată.

(va urma)

DUMNEZEU URĂȘTE păcătosul?

E. A. BREMICKER

Câteva gânduri scurte asupra unui subiect dificil. Uneori se spune că Dumnezeu iubește păcătosul și urăște păcatul. Este adevărat? Răspunsul este: da, această afirmație este adevărată! Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt și nu poate trece cu vederea păcatul. El urăște păcatul. Pe de altă parte, Dumnezeul nostru este dragoste și El este Cel care ne-a oferit dovada dragostei Sale, trimițând pe Fiul Său în lume pentru a-l mântui pe om. Există dovada amplă a dragostei lui Dumnezeu. Citiți cu atenție Ioan 3:16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”, și veți fi copleșiți de faptul că Dumnezeu ne iubește. Dragostea Lui întrece orice înțelegere omenească!

Cu toate acestea, a spune că Dumnezeu urăște păcatul dar îl iubește pe păcătos este doar jumătate de adevăr. Dumnezeu este dragoste, dar Dumnezeu este și lumină. Deci un păcătos în păcatul lui nu va putea să stea niciodată în fața unui Dumnezeu sfânt. Răutatea/păcătoșenia nu este niciodată ceva ce poate fi separat de cel care comite astfel de lucruri. De aceea citim că Dumnezeu „urăște pe toți lucrătorii nelegiurii” (Psalm 5:5), și că El „urăște pe cel rău” (Psalm 11:5). Există deci două fețe ale monedei. Nu le putem separa. Nu avem voie să le amestecăm una cu cealaltă. Le distingem, dar nu le separăm niciodată.

1. Dumnezeu este dragoste, și sunt multe afirmații că Dumnezeu iubește păcătosul. Dacă nu ar fi așa atunci de ce l-a mai salvat pe omul căzut chiar în grădina Eden? El și-a dat propriul Fiu pentru a ne mântui. În El, dragostea lui Dumnezeu devine vizibilă.

2. Dumnezeu este lumină și El nu poate accepta/primi oameni în prezența Sa, care sunt caracterizați de ceea ce este o urâciune pentru El. Nu încercați să despărțiți păcatul de păcătos, adică de cel care îl comite. Dacă cineva moare în păcatele lui, mânia lui Dumnezeu rămâne asupra lui. Dar nu faceți această gravă greșală: Biblia nu învață niciunde că Dumnezeu iubește pe unii și urăște pe alții dinainte – nu există așa ceva, ca și cum ar fi predestinat pentru pierzare veșnică în avans! Aceasta este o învățătură rea! Dumnezeu a iubit lumea (pe toți cei care fac parte

din ea, nu doar „lumea celor credincioși”). Harul lui Dumnezeu aduce cu el mântuirea (oferta) către toți oamenii: „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”. (Tit 2:14)

Problema noastră este că deseori experiența noastră este aceasta: fie iubim, fie urâm. Vedem că dragostea și ura nu corespund una alteia, ci se contrazic una pe cealaltă. Fie iubim, fie urâm. Ne imaginăm cu greu că cineva care ne urăște ne și iubește în același timp. Dumnezeu este diferit: „nu voi împlini aprinderea mâniei Mele, nu voi distruge pe Efraim, pentru că eu sunt Dumnezeu și nu om, Cel Sfânt în mijlocul tău, și nu voi veni cu mânie” (Osea 11:9). Mânia lui Dumnezeu nu este doar mânia oarbă omenească care exclude dragostea. Ura lui Dumnezeu împotriva păcatului și a păcătoșilor nu este doar o atitudine negativă omenească, sau un sentiment, ci o repulsie divină și sfântă față de tot ceea ce este rău și este împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu urăște și iubește în același timp. Dovada acestui lucru este la crucea de la Golgota:

DACĂ VREI SĂ VEZI DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU – PRIVEȘTE LA CRUCE!
DACĂ VREI SĂ VEZI URA LUI DUMNEZEU – PRIVEȘTE LA CRUCE!

Ceea ce noi oamenii nu putem împăca: dragostea și ura, au fost aduse împreună la cruce! Nu există contradicție între bunătate și adevăr, între pace și dreptate, între dragoste și ură. Aceste atitudini sunt complementare atunci când este vorba despre Dumnezeu. Dragostea Lui este oferită tuturor păcătoșilor (1 Timotei 2:4) în toate timpurile. Dar cei care-L resping pe El și dragostea Lui sunt deja sub sentința mâniei veșnice și a pedepsei, și vor rămâne acolo.

Concluzie: Este cu totul adevărat că Dumnezeu iubește și urăște în același timp. Deoarece noi oamenii suntem limitați în înțelegerea noastră, putem vedea doar o față a monedei, în timp ce Dumnezeu se uită în același timp la ambele părți. Dumnezeu iubește păcătosul și dorește să-l mântuiască, fără excepție: oferta mântuirii merge către orice păcătos. Dumnezeu urăște păcatul și deci păcătosul nu poate sta în prezența Lui.

Florian Guler

Dor de casă

Nori de praf, miros de baltă,
Behăind și tropotind.
Trece-o turma pe la poartă,
Din tălângi tălângănd.

Soarele căzut pe deal,
Umple zarea sângerie,
Ziua intră-n somn letal,
Noaptea prinde să învie.

Lămpile se-aprind în geamuri,
Zarva satului se stânge.
Paseri mici tresar în ramuri,
Când un prunc începe-a plânge.

A încremenit pădurea,
Apa sună în izvor.
Vântul s-a pornit aiurea,
Pe un capăt de răzor.

Printre dealuri, ca de ceară,
Luna urcă maiestuoasă.
Nouri albi o înfășoară,
Cu năframa vaporosă.

Vin luceferi boierește,
În calești pe Cai de Lapte.
Carul Mare se rotește,
Măsurând ceasul din noapte.

Stau întins, mă uit la stele
Și cuprins așa de-un Dor,
Pleoapele pe ochi cad grele
Și visez... visez că zbor.

Rugăciunea unui descult

Astăzi Doamne, până acum,
Cred că sunt pe bunul drum.
Doamne azi am fost smerit
N-am cântit și n-am bârfit.
Mi-am ținut limba-nfrânată
Și-am pus firea sub lăcată.
Astăzi nu am judecat,
Am fost blând și cumpătat.
Astăzi n-am privit de sus
Niciun frate-al lui Isus.
N-am poftit ce nu-i al meu,
Nu m-am plâns că-mi este greu.
Astăzi nu am fost fățarnic,
Nici gelos și nici obraznic....

Astăzi... Doamne am fost așa....
Dar sunt încă-n pijama.
Astăzi... doar m-am deșteptat...
Si sunt încă tot în pat.

De mă scol, Tu știi prea bine
Cât de lucru ai în mine.
Doamne, Cel care mă știi,
Strânge-mi mâna când mă ții.
Calea Ta,... precum o vrei,
S-o așterni sub pașii mei.
Și dă-mi Doamne ochiul bun,
În ce fac și în ce spun.
Dă lumină minții mele,
Inimii dă-i dor de stele.
Doamne mă ascunde-n Tine,
Până când mă pierd pe mine.
Pune-n duhul meu cântare,
Să Te laud în adorare.
Umple-mi inima și mintea...
Să-mi scot Doamne-ncălțăminte.

Ioan 20:21

„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl,
așa vă trimit și Eu pe voi.”

Numărul 7, Săptămâna 6, 8-14 Februarie, Anul 2021

Info din Madagascar

Efortul de a vesti Evanghelia pe unde radio FM și AM dă roade bogate!

La finalul anului trecut vă spuneam că eram descurajați vizavi de parteneriatele legate de lucrarea prin media, în special prin radio în Madagascar. M-am rugat și am cerut Domnului să ne călăuzească dacă trebuie să închidem proiectul datorită lipsei de parteneri, sau să continuăm, având încrederea că va trimite oameni, sau ne va da înțelepciune cum să facem lucrarea să înflorească.

Apoi au urmat niște semne ale călăuzirii, care ne-au arătat să nu ne dăm bătăuți! Am avut întâlnire cu Comitetul Executiv al Bisericii Assemblée de Dieu și ne-am dat seama de nevoia uriașă pe domeniul media, dar și de puterea pe care o are un astfel de instrument în lumea în care trăim.

Am înțeles că Dumnezeu ne vorbește să continuăm pentru că suntem în voia Lui perfectă, iar El ne va da biruință dacă înaintăm curajoși.

După câteva zile, păstorul Naina Sylvan m-a anunțat că a reușit să conecteze la o nouă stație radio două dintre orașele în care am plantat Biserici, în regiunea Vakinankarata, orașele Mandoto și Ankazomiriotra, Radio Soavinandriana, pe frecvența 96.8 FM. Prin acest radio laic vom difuza câte 4 emisiuni pe săptămână de câte 30 de minute.

Iată așadar, că am ajuns să emitem prin 12 radiouri, dintre care 11 radiouri sunt FM, iar unul este AM, chiar la marginea junglei.

Probabil că vă întrebați dacă au rezultate aceste evanghelizări prin radio. Da, și încă foarte bune! Să vă dau câteva exemple din rapoartele lunare pe care păstorii cu care lucrăm pe proiectul radio ni le trimit. Păstorul Herman, prin *Radio Manja*, a văzut rezultate în viața schimbată a 5 oameni: domnii *Tsara*, *Bemevenue*, *Dieu Donne*, dar și în viața femeilor *Cristiane* și *Coferance*. Toate aceste persoane atrase prin radio au luat decizia de a-L urma pe Cristos și au fost botezate în apă. La *Mahabo*, în urma lucrării prin radio, a luat ființă o mică Biserică „anexă” (a doua), care deja și-au încropit și o clădire mică din materiale autohtone.

În *Belotsiribihina*, prin lucrarea păstorului *Soa*, datorită emisiunilor de radio, au fost convertite două femei (*Hamba* și *Questine*), iar în *Morondava* șase persoane au intrat în procesul de catehizare. Aceștia au fost aduși la Cristos prin emisiunile radio ale păstorilor *Mbinintosa* și *Lekamisi Sylvan*. Iată, deci o lucrare prin care Dumnezeu atrage oamenii la El și care Îi aduce glorie, iar noi înțelegem că trebuie să o ducem mai departe.

Conturile FUNDAȚIEI APME :

www.apme.ro

RON: RO20 BTRL RONC RT00 G897 1802

EUR: RO32 BTRL EURC RT00 G897 1801

USD: RO45 BTRL USDC RT00 G897 1802

Banca Transilvania – SWIFT CODE: BTRLRO22

Pentru donații în SUA sau CANADA :

DISCOVER YOUR MISSION – www.dymission.com

Pastor Florin Cîmpean

MISIUNEA GENESIS – www.misiuneagenesis.org

Reverend Ilie Tomuța

Menționați la fiecare donație: „Pentru Familia Săitș,
Madagascar” sau „Joy 4 Madagascar”

Contacte Familia Săitș:

saitis.marcel@gmail.com ptr confirmare
ioana.saitis@gmail.com

Pagină web: www.misiunemadagascar.ro

Facebook: misiune madagascar

Grup facebook: Marcel & Ioana Săitș

Don't Relax Your Grip

"Now I am departing from the world; they are staying in this world, but I am coming to you. Holy Father, you have given me your name; now protect them by the power of your name so that they will be united just as we are." John 17:11

I think we all know people who have made a so-called commitment to follow Jesus, and then they mysteriously fall away. We saw them in church week after week or maybe month after month for a time. Then suddenly, they disappeared.

Where did they go? What happened to them? They no longer respond to text messages, emails or phone calls. They're simply gone. And then we find out they fell away spiritually.

Their marriage may have fallen apart, or maybe they went back to the old life again and started doing what they used to do. But they no longer have any interest in following Jesus.

Maybe you've wondered: *"Wow, if someone like that could fall away, then am I next?"*

My answer might surprise you: that's entirely up to you. God has given us a free will, so if you want to fall, you certainly can. But if you want to be safe in the protective arms of Jesus, then that is exactly where you will be.

In John 17, Jesus prayed for our preservation. He said, *"Now I am departing from the world; they are staying in this world, but I am coming to you. Holy Father, you have given me your name; now protect them by the power of your name so that they will be united just as we are" (verse 11 NLT).*

God wants to preserve you, but you have to do your part. The moment you fail to move forward spiritually is the moment you effectively begin to go backward. But falling away doesn't happen overnight. Generally, it's a matter of relaxing your grip here or there. You gradually do a little less of the things that help you to grow spiritually, and it starts the process of slowing down.

If you want to be close to the Lord, that is entirely up to you.

We need to realize that we have a long way to go spiritually. I wish you could have met me when I was 21 because I thought I had come so far. And in many ways, I had because only a few years before, I was living in complete darkness without God in my life.

But now I realize that I have so far to go. I have a lot to change. I hope you see that in yourself as well. And I hope we all realize that we are works in progress. We all need to be growing and deepening our walk with the Lord.

However, we cannot be controlled by past mistakes or live in past victories. So if you blew it last year, then learn from it and don't do it again. Make changes in your behaviour, your habit patterns, and your choices so you won't go down that road again.

At the same time, if God did something wonderful in your life last year, don't live in past victories. A whole new year is before you with many new opportunities. So press on toward what God has for you.

After years of walking with God, the apostle Paul wrote:

"No, dear brothers and sisters, I have not achieved it, but I focus on this one thing: Forgetting the past and looking forward to what lies ahead, I press on to reach the end of the race and receive the heavenly prize for which God, through Christ Jesus, is calling us" (Philippians 3:13–14 NLT).

POVEȘTILE COPILĂRIEI

Maria Luca

Dragoste necondiționată...

Trăia undeva, la marginea unui orășel, într-o căsuță mică, dar curată și îngrijită, trăia, vă spuneam, acolo o familie care avea un băiețel... Era un băiețel tare cuminte, dar o boală nemiloasă îl ținuse în scaun cu roțile și din cauza asta suferea foarte mult... Și-ar fi dorit să alerge și el cu ceilalți copii... să se joace pe câmpul din apropiere, dar totul era doar un vis... În zilele călduroase mămica lui îl scotea afară în fața casei și atunci privea cu nesaț la munții din apropiere, și în mintea lui de copil se vedea cățărându-se pe creste și atingând cerul...

În ziua de care vă povestesc, soarele strălucea vesel pe cer deși era o primăvară timpurie, și o căldură plăcută făcea ca aerul să fie ca o mângâiere...

- Ionuț, nu ai vrea să ieșim puțin afară?

Băiatul și-a ridicat privirea de pe ecranul mic al telefonului și a privit-o surprins pe mama lui... Știa că acum era timpul când avea cea mai multă treabă prin casă, de aceea propunerea ei l-a uimit...

- Unde să ieșim, mami?

- Uite azi aș vrea să mergem un pic prin parc. Eu cred că este foarte frumos, poate o să vedem și niște ghiociei!

- Da... ar fi frumos... dacă ai timp mergem!

La cei opt ani ai săi Ionuț era parcă mai matur decât vârsta lui, gândea fiecare cuvânt și adesea surprindea prin atitudinea pe care o lua în fața necazului...

După câteva minute, pe străduța ce ducea în oraș, un cărucior scârțâia pe drum, iar din el un băiețel zâmbea cu gura până la urechi:

- Mami, mami... uite acolo mai este un petec de zăpadă, aici iarba a înverzit deja... uite, acolo copiii se joacă cu mingea, e aproape primăvară, așa-i?

- Da, Ionuț, e aproape primăvară... Glasul mamei era trist, știa că primăvara era cel mai greu...

Ajunși în parc, Ionuț nu se mai sătura să se minuneze de toate tufișurile și de toate aleile ce fuseseră asfaltate și aranjate frumos de când nu mai fusese pe aici. La un moment dat mama lui s-a oprit în dreptul unei bănci și s-a așezat:

- Ai obosit mami, sunt din ce în ce mai greu...

- Nu spune asta. Uite ce minunat e aici în parc, a meritat tot efortul!

Cum stăteau ei așa, la un moment dat un scâncet le-a atras atenția. Ionuț a ciulit urechile și a strigat:

- Mami, undeva e un câțel și are nevoie de ajutor!

Femeia s-a ridicat greoi de pe bancă și a privit în jur. Scâncetul se auzea acum mai tare și mai jalnic... Venea din spatele unor tufe și, prevăzătoare, s-a îndreptat spre ele. Nu mică i-a fost mirarea când a văzut acolo un câțel alb, lăptos, ce-și prinsese lăbuța în gardul ghimpat ce împrejmuia parcul. S-a apropiat încet și cu o mână fermă a desprins lăbuța...

Speriat câțelul a luat-o la fugă dar, în goana lui a nimerit drept în căruțul lui Ionuț, iar acesta s-a aplecat ușor și l-a luat în brațe. Cuibărit la pieptul copilului, câțelul scheuna încetisor, probabil îl dorea lăbuța...

- Mami, te rog, putem să-l luăm acasă? E așa de mic și neajutorat!

Femeia s-a gândit o clipă: Poate așa a vrut Dumnezeu, să vină azi în parc să găsească câțelul și fiul ei să aibă un prieten. Poate această primăvară nu va fi totuși așa de grea...

- Bine... îl luăm acasă...

Soarele strălucea parcă și mai vesel pe cer, în timp ce un căruț, împins vitejește de o femeie slăbuță, ducea povara unui copil și a unui câțel... dar ce dulce povară!

Bunicuța Luca

Am bătut la poarta timpului

Lucica Bollașu

Am bătut la poarta timpului, într-o zi de vară. Un dor de iertare m-a făcut să aștept la răscruce de vânturi. Am pătruns în lumină consternat. O clipire, un scâncel și-alalt!

Apoi, pentru un timp, legat de pământ, am început să plâng... Mă durea pironirea, simțeam lanșurile cum se strâng în jurul meu, tot mai mult. Văsam un zbor al salvării, mângâiam văzduhul cu arpile credinței, așteptând un semn... Un timp indefinit, un timp al modelării, apoi, revelația...

Într-un amurg temnală, printre ploii reci și vârtejuri de frunze, mă desprind de pământ. Ca un acord, ca un cântec de liră, pătrund în eter, dezbrăcat de materia greoaie, ce m-a ținut prizonier, fără voie. Am îmbrățișat cerul cu toata sfînșia... E bine e să fii din nou acasă!

Privesc în oglinda timpului și înțeleg că popasul meu pe pământ nu a fost o întâmplare, a fost o condiție ca, prin renunțare și recunoaștere, să ating perfecțiunea cândva pierdută. Nu mai e scâncel, nu mai sunt lacrimi, ci doar o stare de bine.

Percep plinătatea sfințeniei cum mă inundă într-un mod constant, ascendent, mai mult, mai mult, până când simt că nu mai sunt eu, cel de ieri. Proșternul la picioarele Infinitului Dumnezeu, înflorat de mângăierile siderale, înfășurat în mantii de curcubeu, strigătul meu se sparge în mii de ecouri. Mulțumesc! Mulțumesc, Doamne!...